

I pulk på Blåhø

Kjære venner i Trondhjems Turistforening.

Allerede før jeg ble født, skjønte jeg at jeg kom til å bli en fjellets gutt. Sommeren 1990 lå jeg i mammas mage og ble fraktet rundt i Trollheimen (Storli - Kårvatn - Innerdalshytta - Fale), og på dåpsdagen min, da jeg bare var 1 1/2 måned gammel, fikk jeg livsvarig medlemskap i TT av mormor og morfar. Jeg skjønte da at nå gjaldt det bare å være flink til å spise og bli stor så jeg kunne komme til fjells.

Påska kom, og mormor inviterte oss alle til hytta si, Bjørkabu på Nerskogen. Mamma lovt meg noen fine turer på Minillmyrene, så kunne pappa og de andre springe på toppene. De første dagene gikk mamma og jeg noen små turer og koste oss, men så begynte pappa å mase om at nå måtte lille Ole Peder snart få komme seg på en topp han også. Neste morgen satte vi kursen mot Gråfjell. Gjett om det var fint oppe ved varden! Alle fjelltoppene som mormor hadde vært på, lå og badet i den fine påskesola. Vi så Grønhø, Blåhø, Svarthetta, Snota og Trollhetta.

Nå hadde pappa fått blod på tann, og allerede på hjemturen begynte han å fantasere om at nå måtte Blåhø være vårt neste mål. Blåhø, 1672 m.o.h., er yndlingsfjellet til tante Signe, og hun hadde allerede vist meg det gjennom stuevinduet.

Påskeværet holdt seg, og etter en solid pupp og etpar teskjeer honning, ble jeg etter alle kunstnes regler pakket ned i pulken. Med solfaktor 10 på nesa og nye polaroid solbriller, følte jeg meg klar for en ny topptur. Først var flott for pappas smørefrie fjellski, og han ledet meg med på slep. Før vi visste ordet av det, var vi kommet et godt stykke oppover Falkfangerhøa. Der ble det en aldri så liten matrast, for ifølge mormor og tante Signe er det viktig ikke «å gå tom»! Derfor hev jeg meg over puppen mens resten av følget spiste noen brødskiver.

Det var mange som hadde tenkt seg til Blåhø i finværet, så straks magene var fulle, satte vi kursen mot toppen. Jammen var det godt å ligge i pulken og nyte livet!

Vi kom inn på kvistingen fra Gjevilvasshytta, og den siste bakken opp mot skaret var bratt. Tante Signe hadde noen fryktelige klabbeski, så det så ut som om hun gikk på stylter.

Vel oppe ved Svarttjønna mente mamma at jeg trengte et lite bleieskift. Med fönvind i stumpen og sol fra skyfri himmel, var det en fornøyd gutt som fikk tørr bleie på 1350 m.o.h. Mamma begynte etter hvert å bli sliten, men etter noen harde kneiker kom hele teamet til topps.

Ole Peder og tante Signe godt fornøyd med «førstebestigningen» av Blåhø i påska 1991.

Godt å slappe av litt etter den dryge toppturen, synes Ole Peder med varden på Blåhø som solid ryggstø.

På det ene bildet ser dere tøffe meg på tante Signes arm for første gang på Blåhø bare 4 1/2 måned gammel. Gjett om jeg var stolt – for ikke å snakke om pappa!

Etter litt påfyll av mat og drikke, var det bare å snu nesa hjemover. Pappa er kjempegod på ski, så jeg følte meg som en konge der jeg lå i pulken. Det ble etter hvert mye lyng og lite snø, men vi holdt fin fart helt hjem til Bjørkabu. Dit kom vi i stappmørke, og tante Kjersti møtte meg på trammen og tok meg inn i hytta som hun hadde fyrt godt opp i.

Etter et deilig kveldsbad (nattbad) i oppvarmet Minillvann, var det en glad gutt som sovnet inn med et søtt smil om munnen etter sin første tur til Blåhø.

Jeg gleder meg allerede til neste gang jeg skal på Blåhø. Kanskje møtes vi da?

Masse hilsener fra

Ole Peder Langseth
livsvarig medlem nr. 734
(medlemsnummer 7073)
og tante Signe Stølan
livsvarig medlem nr. 591
(medlemsnummer 7637)

I norsk/svenske grensetrakter fra Storlien til Røros

Av HARALD H. LARSEN, KJELL SØRENSEN, VIDAR SOLHEIM og TORE FAGERVOLD.

Etter flere års vandring i vestlige fjell, med ikke alt for mye sol, ønsket vi å velge et område med mere værstabile forhold. Vi vendte blikket mot innlandet og østover. Sylene og Femunden, med Røros i sentrum, ble et naturlig valg. Det fremkom et ønske om å ta Meråkerbanen, og da ble Storlien et fornuftig utgangspunkt. Med Røros som mål, la dette grunnlaget for en variert tur med store vidder, alpine områder, og snev av de store skoger ved Femunden.

Nærmere undersøkelser viste at deler av turen måtte foregå på svensk område siden det «manglet» et par hytter på norsk side, men det så vi som en interessant utfordring siden ingen av oss hadde gått i Sverige før.

Vi var naturlig nok interessert i forskjeller i forhold til Norge. Et besøk hos DNT i Oslo viste at de var like utvitende som oss, men lange studier av STF's Fjällhandbok ga resultater. Boken «Sylene, Store vidder, høye fjell» ved Brox/Hanneberg var også til god hjelp.

I Sverige finnes ikke selvbetjente hytter, bare betjente og ubetjente med vakt. Enkelte ubetjente hytter hadde salg av proviant gjennom vaktene. Av ekstra utstyr som vi måtte ha med i tillegg til norske forhold, kom vi fram til: gaffel, skje, kniv og dopapir. I ettertid viste deg seg at vi kun fikk behov for dopapiret.

Anskaffelse av kart viste seg å bli atskillig vanskeligere enn vanlig. De vanlige 1:50.000 kartene viste seg å være svært gamle, og hadde helt droppet Sverige. Det eneste DNT i Oslo hadde å by oss av brukbare kart var i målestokk 1:100.000; dette synes vi er for dårlig hvis man skal gå litt utenfor merket løype. Gimnes bokhandel i Oslo viste seg å være redningen! Her fikk vi 1:50.000 dekning for stort sett hele turen, både norsk og svensk side, på svenske kart. Hvorvidt det skyldes norsk beskjedenhet eller svensk frekkhet at Sverige hadde med Norge, og Norge hadde droppet Sverige, vites ikke, men kartene var gode de, til tross for en stiv pris. Det kan også være verdt å merke seg at det på svensk side er 10 m ekvidistanse mens det på norsk side er 20 m (virker litt rart når man står på topen av Storsylen).

Etter de innledende studier av fjellhåndbøker og kart, satte Vidar og Tore opp en ruteplan med overnattingssteder, dagsetapper og reisebudsjett. Ut fra det oppsatte program ble også Kjell og Harald fristet til å slå følge på turen.

Turen dag for dag

Dag 1. Onsdag 14/8-91 (560 km)

Fremmøte på Oslo S. for å ta natt-toget til Trondheim. En viss spenning lå det i